

20 eller 30 Kr. over de 3,000 Kr., bliver vedkommende Ejer skattepligtig, saavidt jeg kan skønne, baade til Stat, Amt og Kommune. Dersom Taksationsmændene derimod vurderede Ejendommen til 2,999 Kr., bliver vedkommende helt skattefri. Jeg synes ikke, det kan gaa an at sætte en saadan Grænse. Man maa, hvis man vil eftergive noget, trække 3,000 Kr. af for alle Skatteydere, thi derved fremkommer der en Slags stigende eller faldende Skala, hvad man nu vil kalde det, og jeg ser ikke rettere end, at det maa man gaa til, hvis man virkelig vil komme de smaa til Hjælp.

Der staar endvidere i § 6 en Definition vedrørende de forskellige Skoler, Biblioteker, Øvelshuse o. s. v. De skulle være fri for Ejendomsskyld, for saa vidt de ikke ere beregnede paa at give Indtægt. Jeg tror, at det er en meget uklar Definition, for derunder vil f. Eks. alle vore Forsamlingshuse falde, idet de dog ved enkelte Lejligheder komme til at give en Smule Indtægt, og Følgen bliver altsaa, at de allesammen sættes i Ejendomsskyld. Det forekommer mig, at man der skulde holde sig til de hidtil gældende Regler, og de gaa ud paa, at baade private Skoler, Hospitaler og Forsamlingshuse have været fritagne for Bygningsafgift. — I § 10 stilles der temmelig store Fordringer til Ejeren, naar Ejendomsskylden skal fastsættes. Man forlanger under Straf af en Mulkt, som ikke maa være under 100 Kr., at Ejendomsbesidderen skal fremkomme med en hel Række Oplysninger, og jeg forstaar ikke rettere, end at, naar der mangler en eneste af disse Oplysninger, kan han blive mulkteret. Blandt de Oplysninger, der forlanges, er ogsaa den, at Ejeren skal angive Arealet af sin Ejendom. Der er dog ikke mange Landmænd her i Landet, der kunne opgive Arealet nøjagtigt. De kunne ganske vist faa en Arealattest fra Matrikulskontoret, men det forekommer mig, at den skulde udleveres gratis, naar man under Straf af Mulkt paalægger Ejeren at skaffe disse Oplysninger. Ofte maa Landmanden for at tilvejebringe den have den Udgift at faa Arealet opmaalt af en Landmaaler, men det forekommer mig, at da det er Staten, der forlanger Skatten af ham, bør Staten ogsaa selv sørge for, at Arealet kan opgives uden Udgift for Ejeren. Ligeledes forlanger man, at Ejeren skal udlevere den sidste Vurdering til Optagelse af Laan. Denne kan jo imidlertid være meget gammel, og hvem ved, om Ejeren har den. Der kan jo være mange Ejere, der ikke

have brudt sig om den og ikke have gemt den. En saadan Ejer kan altsaa blive straffet, hvis han ikke kan skaffe den tilveje. Det er disse mindre Ting, jeg har villet drage frem, men det er maaske Ting, der kunne ændres inden 3die Behandling.

Sluttelig skal jeg kun udtale mit Haab om, at der maa komme noget ud af disse Skattelovforslag, saaledes at der inden denne Sessions Slutning virkelig maa naas Resultat. Hvad Afstemningen nu i Øjeblikket angaar, er det vanskeligt at tage sit Standpunkt, thi hvis man stemmer for disse Forslag ere med det samme Skattekommissionens Forslag forkastede, idet de da bortfalde, og derved kan det blive vanskeligt for mig at stemme for disse Forslag, fordi jeg ikke ønsker, at Skattekommissionens Forslag skulle bortfalde. Jeg vil derfor maaske forbeholde mig enten slet ikke at afgive min Stemme eller maaske at stemme imod de foreliggende Forslag.

Jørgensen: Som det høje Ting vil have set af Udvalgsbetænkningen, har jeg tiltraadt Flertallets Forslag om Ophævelsen af samtlige Hartkornspaaligninger. Jeg har gjort det ud fra den Grundbetragtning, at Hartkornet i stigende Grad er blevet et yderst elendigt Skatteobjekt, som hverken er nogen Maalestok for Landbrugets Skatteevne i Forhold til andre Erhverv eller nogen Maalestok for Skatteevnen mellem Landbrugerne indbyrdes. Jeg skylder imidlertid det høje Ting en kort Redegørelse for Grundene til, at jeg i denne Sag ikke har kunnet følge Venstre mindretallet i Skattepolitikken, hvilken jeg i øvrigt har fulgt og har stor Sympati for. Jeg vil straks sige, at naar det ærede Flertal stærkt har erklæret sig for en Afskrivning af Hartkornsskatterne, saa finder jeg det ikke paa nogen Maade for radikalt. Jeg forstaar derfor ikke, hvorledes det ærede l. Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) kan betegne det som saa radikalt, om hvilket han selv i samme Aandedræt siger, at det stadig har været hans Formaal. Jeg anerkender det ikke for berettiget at sige, at det ærede Flertal er radikalt, tværtimod finder jeg det saa lidt radikalt, at jeg ikke har haft mindste Betænkning ved at følge det. Allerede i 1818, da den store Skattesammendragning fandt Sted, og man sammenslog de mange Afgifter til en stor Afgift, var man klar over, at Hartkornet var et daarligt Skatteobjekt, og fuldstændig paa det rene med, at man maatte komme til en Omordning paa disse Forhold, og derfor begyndte man straks at reformere for